

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. január 22.
(vasárnap)**

Szepesy László

KRISZTUS MINDENEKELŐTT!

Énekek: 135,1, 449,1-5, 335,5-6, 256,6-8

Alapige: Máté 10,34-39

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támazzak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő anyósa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe. Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogy nem engemet, nem méltó én hozzám. És aki föl nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám. Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét énérétem, megtalálja azt.”

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk, szerettünk volna hitből énekelni, hitből elmondani mindazt, amit az ének írója is kifejezett: hálaadással Eléd borulni, Téged magasztalni, mert Atyánk vagy, és valóban anyánk méhétől kezdve gondod volt ránk, még mikor meg sem ismertünk, mikor még nem is tudtunk Rólad, mikor még a bűnbe veszve tévelyegtünk, mint juhok, és mindannyian a saját utunkat jártuk, Te már akkor megváltást készítettél, Te már akkor elküldted szent Fiadat értünk, hogy a golgotai kereszten életét adja áldozatul miértünk. Köszönjük Neked ezt a gondoskodó, kegyelmes, irgalmas szeretetet.

Köszönjük, hogy nem a bűneinkre tekintesz. Nagyobb a Te kegyelmed minden mi álnokságunknál, minden romlottságunknál, minden bűnünkénél. És köszönjük Neked, hogy ezzel a szeretettel, hosszútúréssel hordozol bennünket napról napra, az elmúlt hét napjaiban is. Köszönjük Neked, hogy újból és újból keresel minket az Igédén keresztül: napi csendességekben, gyülekezeti alkalmakon, testvéri beszélgetésekben. Köszönjük a Te kitartó kegyelmedet. Kérünk Téged, hogy valóban ne legyünk érzéketlenek ez iránt.

KRISZTUS MINDENEKELŐTT!

Ahogy énekeltük: Te vagy számunkra az élet. És bár a kérdésre, hogy hogy lehetne, hogy ne szeressünk Téged, aki a legfőbb kincs és legfőbb jó vagy számunkra, mégis sajnos azt kell válaszolnunk, hogy előfordul, hogy nem szeretünk, mert azt mondtad, hogy az szeret Téged, aki a Te parancsolataidat megtartja, és ebben számtalan alkalommal vétkezünk. De köszönjük, hogy mégis Szentlelked nem hagy bennünket a bűnben. Köszönjük, hogy újból és újból Feléd terel, bűnbánatra indít, megtérésre ösztönöz, a szabadítás örömét adja nekünk, Téged mutat meg.

Szeretnénk kérni, ezen a mai vasárnapon is ez hadd történjen meg. Hadd lássunk meg Téged olyannak, aki a békesség Fejedelme vagy, akihez a leginkább érdemes ragaszkodnunk. Kérünk, hogy ezért ígéret tedd áldássá számunkra, add, hogy életet hozzon a szívünkbe, és gyümölcsöt teremjen. Kérünk, hogy végezze el azt a munkát, amit szántál neki. És indítson minket valóban válaszra, nemcsak imádságban, nemcsak gondolatban, hanem oda-szánt életben is.

Így kérünk, áldd meg istentiszteletünket, Irántad való imádatunkat szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Napi újszövetségi igeszakaszunk Lukács evangéliumában (a felolvasott Máté-igeszakasz párhuzamos helye), eléggé nehezen érthető része a Bibliának. Krisztus üzenete látszólag ellentmond az Ő személyiségének, annak, hogy Ő a megígért békesség Fejedelme. Hiszen olyan döbbenetes dolgokat mond ebben a felolvasott részben, hogy Ő nem békét hozni jött, hanem fegyvert, azért, hogy meghasonlást támasszon a családban, családi kapcsolatokban törést hozzon. És beszél az Őiránta való szeretetről. Hogyha valaki jobban szereti családtagjait, mint Őt, akkor az az ember nem méltó Őhöz. Nehezen tudjuk összeegyeztetni azt, hogy Ő a békesség Fejedelme és ezt a hangnemet. Valljuk be, hogy már ezeken a kifejezéseken is, hogy fegyver – Lukács úgy fogalmaz, hogy „*azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak*”, ez még erőteljesebb kifejezés –, kicsit elcsodálkozunk, amikor Krisztust így halljuk beszélni. Miért használ ilyen kifejezéseket? Ha gyakran olvassuk az evangéliumokat, akkor tudjuk, hogy Jézus nemcsak itt, hanem más alkalmakkor is ilyen radikálisnak tűnő, szinte sokkoló hangnemben beszélt. De miért? Azért, mert azt akarja, hogy az ilyen hangnemtől megriadjunk, felébredjünk. Azt akarja, hogy komolyabban vegyük az Ő parancsait, azt várja tőlünk, hogy alaposan gondoljuk végig, amit mond. Mert amikor az ember ilyen radikálisat hall, rögtön ez jut az ember eszébe, hogy máskor nem ezt mondta. És erre is akar ösztönözni minket, hogy emlékezzünk vissza a korábbi tanításaira, és keressük a választ, hogy mit is akar most Krisztus ezzel a nyelvezettel nekem mondani, mire akar még inkább indítani. Mert a szél-

sőséges nyelvezettel nyugtalanságot akar bennünk kelteni, amely addig nem hagy bennünket békén, amíg utána nem járunk Isten akaratának, amíg ki nem derítjük, hogy vajon mit is mond ez az ige. Ezért arra ösztönöz bennünket Krisztus, hogy vegyük elő az Igét, és nézzük meg a korábbi tanításait, és azt, hogy ezek a látszólagos ellentmondások hogyan oldódnak fel az Ő akaratában, kegyelmében.

Például jelen esetünkben is eszünkbe juthat a Hegyi beszéd egyik része. Krisztus ott is azt mondja a boldogmondásokban: *„boldogok a békességre igyekezők”* (Máté 5,9). De sok más ige is eszünkbe juthat azzal kapcsolatban, hogy Krisztus békét hozni jött. Például nemrégiben volt karácsony, az angyal a pásztoroknak azt hirdette: *„dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség”*, tehát Krisztus ezért jött. Aztán Zakariásnak, Keresztelő János édesapjának próféciájában ezt olvassuk: Krisztus *„megjelenjék azoknak, akik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára”* (Lukács 1,79), tehát azon is akar vezetni bennünket, a békességben. Jakab apostol levelében azt olvassuk, hogy *„Az igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, akik békességesen munkálkodnak”* (Jakab 3,18). Pál apostol pedig felhívja a figyelmünket, hogy a Lélek gyümölcse a békesség (Galata 5,22). Határozott üzenete ez a Szentírásnak.

És most mégis látszólag ellentmondást látunk, hogy Krisztus fegyvert, harcot, meghasonlást, tüzet jött hozni. Mindezek ismeretében megdöbbenő dolog ezeket hallani. Mit jelentenek ezek? Miért mondja ezt Krisztus, aki saját életét adta azért, hogy megbékéltessen minket mennyei Atyjával? A választ az Igében találjuk meg.

Nagyon fontos odafigyelnünk Urunk minden egyes szavára, mert csak így érthetjük meg az Ő parancsát és mindazt, amiről itt beszél. Mindenekelőtt nagyon fontos megértenünk Krisztus eljövételének célját, az Ő küldetését. Erről is beszél: *„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre”*. Először is arra utal Krisztus, hogy van egy emberi elképzelés, amivel Ő nem tud azonosulni. Ez a teljes békesség gondolata, hogy a keresztyén ember egész földi élete alatt csak békességben fog élni. De miért nem fog így történni? Nagyon fontos kifejezés az, amit Krisztus mondott: *„e földre”*. Két üzenetet fogalmaztam meg ennek kapcsán. Ez hangsúlyos kifejezés, hogy Krisztus úgy állítja be magát, mint aki a mennyből jött erre a földre. Határozottan utal erre, hogy Ő nem ebből a világból származik (máskor ezt konkrétan ki is mondja). De mit jelent ez?

Azt jelenti egyrészt, hogy Ő nem a földi célokkal jött azonosulni. Azért jött el a földre, mert Istentől valami mennyei küldetése, feladata van, amit Neki véghez kell vinnie. És tudjuk jól, hogy ez a feladat nem más, mint a mi üdvözítésünk, megmentésünk, amely a leglátványosabban dicsőíti Istent. Azért jött, hogy az Isten ellen lázadó, Ellene nap mint nap harcoló, és egy-

KRISZTUS MINDENEKELŐTT!

---

mást szavakkal, tetteikkel, ritka esetekben fizikailag is bántalmazó bűnös embert újjáteremtse, a bűneikért kiengesztelje, és így békességet szerezzen az Atya és a bűnös ember között. Ő ezért jött: békességet teremteni Isten és ember között. Krisztus a lázadó világból jött megmenteni némelyeket. Az első dolog tehát, amit jegyezzünk meg, hogy ez a világ önmagában is forrong, az evangélium nélkül is harcban él. A bűn végzi az ő romboló munkáját mindenkinek az életében. Az emberek vágnának a békére, és Krisztusra erőltetik ezt a vágyukat, hogy akkor Te mindent az életemben, minden kapcsolatot békeséggé teszel. De Krisztus erre nemet mond. Azt mondja: nem azért jöttem... A világ az ítélet felé halad. De Krisztus nem azért jött, hogy világbékét teremtsen, az egyes nemzetek és országok közötti konfliktusokat megoldja, de nem is azért jött, hogy a család egyes tagjai közötti feszültséget és veszedelmeket mindenáron megszüntesse, hanem a legelső dolog, amiért jött, hogy megmentse az örök életre az Ő népét. A kettőt nem azonosíthatjuk egymással: Isten népének megmentését, és a földi élet minden problémájának rendezését. A béke, amit hozott, elsősorban ember és Isten közötti, és ebben a boldog kapcsolatban az Úrral, helyre áll nagyon sok emberi kapcsolatunk. Nem zárja ki egymást a kettő, Isten helyreállít emberi kapcsolatokat is, de ezt csak az Úrral való kapcsolaton belül teszi meg. De Ő sehol sem ígéri, hogy az összes ember-ember közötti kapcsolatot rendezni fogja a földi életben. Háborúk mindig is lesznek – mondja Krisztus más helyen. Az utolsó időkben, amikben élünk, Krisztus azt mondja: lesznek háborúk, ti ezen ne lepődjétek meg, mindig is lesznek. Azzal tehát, hogy azt mondja Krisztus: e földre jött, nem azt akarta mondani, hogy mindent megmenteni, mindent helyreállítani jöttem, hanem kimenteni jöttem némelyeket ebből a világból, hogy átviGYEM őket az én országomba.

Másodszor Krisztus azzal, hogy azt mondja, e földre jött, arra is felhívja a figyelmünket, hogy Ő nemcsak, hogy nem állít helyre minden kapcsolatot, hanem egyenesen az Ő személye konfliktusok forrásává fog változni. Az Ő személye fog kapcsolatokat megrontani. Ő nem ebből a világból származik, határozottan tanította ezt. Ő tehát – egy másik szóval élve – idegen itt. Ő nem olyan bűnös ember, mint te vagy én. Ez másként fogalmazva annyit jelent, hogy Krisztus tőlünk különbözik, más, mint mi vagyunk. Úgy jött el köZÉNk – a Szentírás sok hasonlatot használ –, mint a világosság a sötétségbe. A sötétség hogy reagált erre? Nem fogadta be a világosságot (János 1). Úgy jött el, mint a tökéletesen tiszta a bűnnel szennyezettek közé. Úgy jött el, mint az alázatos és mindenben engedelmes szolga a magukat felmagasztaló és Isten ellen lázadók közé. Krisztus nem olyan, mint mi. Tökéletesen engedelmes az Atyának, büntelen, és mindenben Isten dicsőségét keresi és munkálja. Mindezek nem jellemzőek földi világunkra, ahogyan személyesen ránk sem. Csak akkor, ha Isten belenyúl az életünkbe, ha az Ő Szentlelke elkezd munkálkodni bennünk, és minket átformálni. Mindannyian, akik ide lentre szü-

letünk, bűnösök vagyunk, folyamatosan engedetlenek, Isten ellen lázadók, mivel nem azt tesszük, amit Isten akar, hanem amit mi magunk akarunk, felülbíráljuk Isten akaratát. Isten törvényeinek nagyon sok ember szemében semmi tekintélye nincs, lecseréltük Isten parancsait bűnös kívánságainkra, a testiségünkre, saját szabályainkra, amelyek vezetnek és meghatároznak minket. Szolgaként élünk ezen a földön, de nem az Urat, hanem a bűnt szolgáljuk. Pont ezért minden ember saját magát és a saját érdekeit akarja elsősorban képviselni és érvényre juttatni, nem pedig az Úr akaratát és dicsőségét, ahogyan Krisztus.

Urunk tehát nem hétköznapi emberként jött el közénk, hanem tökéletesként. Magától értetődő a kérdés: mit kezd az ember azzal, aki tökéletes, aki teljesen más, mint ő? Hogyan szoktunk azzal bánni, aki különbözik tőlünk – nem egy-két dologban, hanem – minden lényegesben? A bűnös ember, az óember fél az ennyire különböző embertől. Fél sok ok miatt. Mert nem érti, nem azonos a gondolkozása, a felfogása. Fél Tőle, mert neki nincs ereje, hogy olyan jó legyen, mint Krisztus. Fél, mert Krisztus erősebb, a bűnös ember pedig érzi a saját gyengeségét, csak nem mer szembenézni vele. Fél tőle, hogy mi lesz akkor, ha Krisztusnak van igaza, és nem nekem. Fél attól, hogy mi lesz akkor, ha én nem tudok olyan lenni, mint Ő, és akkor nekem kellene Neki engedelmeskednem és követnem Őt, márpedig a bűnös ember, az óember ezt nem szereti, mert uralkodni szeret, megmondani a dolgokat, nem pedig követni. A félelem pedig nagyon rossz dolgokhoz vezet el az óembert. Elutasításhoz, haraghoz, ellenkezéshez, gyűlölethez, gyilkossághoz: a golgotai kereszthez. Krisztus tehát arra hívja fel a figyelmünket, hogy az Ő személye, Istentől hozott üzenete, amit hirdetett, és a mai napig is hirdet, és beteljesített a golgotai kereszten húsvétkor, mindez ellenállásba fog ütközni a bűnös emberi szívekben. Krisztus személye, evangéliuma kardként fog megjelenni a mindennapokban. Megosztó lesz. Krisztus szolgálatának nem az emberek közötti béke lesz a legfőbb ismertetőjele – az esetleg a Krisztus-testben, az egyházban lehet, hogy *„amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást”*, és a világ meglátja, *„hogyan az én tanítványaim vagytok”*, ez testvér és testvér között kellene legyen, de nem a világban –, mert a világban a harc, az elutasítottság és az ellenállás vagy a közömbösség lesz az, ami meghatározó lesz.

Emlékezzünk vissza, hogy mennyire így volt ez Krisztus egész földi élete alatt. Már születésekor a király meg akarta Őt ölni, egy egyszerű csecsemőt. Később Keresztelő János tanítványai lenézték, elutasították a Messiást. A farizeusok, írástudók és főpapok Krisztus egész szolgálata alatt ellent akartak Neki mondani, tanítását bolondságnak beállítani, sőt, egyenesen megvádolták, hogy Ő az ördögtől való, azért tud csodákat tenni. És amikor nem sikerült megcáfolni, akkor rágalmazták Őt, és aztán – többször olvassuk azt is, hogy – meg akarták ölni, kövezni. Krisztus személye megosztó volt saját ko-

KRISZTUS MINDENEKELŐTT!

---

rában. Ne higgyük, hogy a nagy filmsztárok sikertörténete az Övé: nagyon sokan Ellene álltak és ellentmondtak Neki, és később tanítványainak is. Amikor tehát azt mondja, hogy Ő kardot hoz ebbe a világba, akkor bár nem akarja kizárni a béke és az egység bizonyos fajtáit itt a földön (egy-egy családban vagy egy-egy gyülekezetben), de arra hívja fel a figyelmünket, hogy erre a békére nem szabad mindenáron törekednünk, mert az Ő személye megosztó, ezt el kell fogadni. Akik emberi kapcsolataikat előbbre helyezik, mint Krisztus iránti hűségüket és engedelmisségüket, akik mindenáron, még Krisztus háttérbe helyezésével is meg akarják őrizni kapcsolataikban a békességet, azok ellentmondanak Istennek. Erre figyelmeztet Krisztus, amikor azt mondja, hogy én kardot és tüzet hozni jöttem.

De hogyan teszi ezt? A folytatásban mutat erre rá. Nagyon fájdalmas nekünk, de mégis kell beszélni róla, mert Krisztus maga is beszél: „*Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő anyósa közt, És hogy az embernek ellensége legyen az ő háza népe*”. Mit jelent ez? Hogy történik ez a folyamat? Hogy zajlik le?

Krisztus azt várja el tőlünk, hogy kövessük Őt. Nemcsak úgy hobbi szinten, nemcsak akkor, amikor az érdekünkben áll, vagy mikor már tehetetlenek vagyunk, hanem 100%-ban, a nap 24 órájában cselekedjük az Ő akaratát, törekedni kell erre. Miért? A hívő ember miért akarja ezt tenni? Mert Krisztus értéke, irántunk való szeretete, az Ő kegyelme mindennél értékesebb lesz a hívő ember számára. Azt fogjuk mondani, hogy Nálad nagyobb jóm nincs, Nálad nem ismerek jobbat, sem irgalmasabbat, sem szeretettel teljesebbet, sem semmi mást. Mellette elértéktelenedik minden földi dolog. Mint mikor az embernek van egy kavicsgyűjteménye, amelyet értékesnek tart. De egy napon kap egy csodálatos, nagy, fénylő gyémántot, és mikor azt a kavicsok mellé teszi, ráébred arra, hogy a gyémánt mennyivel többet ér. Ugyanígy van Krisztussal is: Ő lesz a legfőbb érték, a legdrágább kincs. Az engedelmisség azt jelenti, hogy én ezt a legfőbb jót, aki Krisztus számomra, tetteimmel igyekszem megmutatni úgy, hogy követem az Ő tanítását, igyekszem vizsontszeretni Őt, és másokat is Őhöz hívni, hogy ők is részesüljenek abban az örömben, hogy ismerhetik Őt, hogy kapcsolatban legyenek Vele, hogy hihetnek Benne. Röviden szólva azt mondhatjuk, hogy Krisztus maximális engedelmisséget vár el tőlünk otthon is, a munkahelyen is, a pártokban, mindenhol, akárhol legyen, az egyházban, akármilyen tisztséget viselünk, akárhol dolgozunk vagy élünk.

Ez az engedelmisség azonban megváltoztatja a természetes kapcsolatainkat, óhatatlanul. Természetes kapcsolatok alatt a hétköznapi kapcsolatainkat értem, mint például a szülők és a gyermekek, a testvérek, a férj és feleség közötti kapcsolat. Ezek a kapcsolatok fontosak és értékesek számunkra továbbra is. De amikor Krisztus a miénk lesz, és mi Krisztuséi, hadd fogalmazzak így: akkor a gyémánt bekerül a kavicsok közé. Továbbra is fontosak

maradnak családtagjaink, de a Krisztussal való kapcsolatunk minden emberi kapcsolatot felülmúl, nem lehet egyikhez sem hasonlítani, és pont ezért, ez lesz a legfontosabb. És ez az, amit a világ, a mi szeretteink, akik még nem ismerik Krisztust, nem értenek meg. Krisztus személye kardként jelenik meg, és változtatja meg korábbi kapcsolatainkat. Ez azt jelenti, hogy Jézus követezése gyakran félreértettséget, bánatot és akár fájdalmat visz be a családi kapcsolatainkba. Testvérem! Ha olyan vallást keresel, amely tisztábbá, gördülékenyebbé és boldogabbá, könnyebbé teszi a kapcsolataidat, akkor a keresztyénségben csalódní fogsz, mert Krisztus azt mondja, hogy kardot hozni jöttem. Lesz benne fájdalom, lesz benne bánat.

De ennél azért összetettebb dolog ez a változás. Nézzük meg kicsit részletesebben, még mélyebben, hogy hogyan változtatja meg Krisztus a kapcsolatainkat. Látszólag két ellentétes dologról beszél Krisztus. A Lukács 14,26-ban ilyen szót használ, hogy gyűlölnünk kell szüleinket, viszont az 5. parancsolatban határozottan az irántuk való tiszteletet és szeretetet parancsolja meg nekünk. Megváltónk egy alkalommal nyilvánosan, mindenki előtt megfeddte a farizeusokat azért, mert azt az adományt, amivel a rászoruló szüleiken segíthettek volna, a templomnak adták (Máté 15,3-9). És megfeddi őket, hogy ez nektek a szüleitek iránti tisztelet beteljesítése? A gazdag ifjú, mikor kérdezi, mit tegyen, többek között megparancsolja neki: tiszteld szüleidet. Krisztus határozottan felszólított erre. De akkor most melyik parancsát kövessük, melyikben higgyünk? Gyűlöljük szüleinket? Tisztelni kell őket?

Mit jelent itt a gyűlölet? A 37. versben Urunk jobban kifejti, mire gondol: „*Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám.*” (És ezt a szeretetet egyébként folytatja a továbbiakban is, majd látni fogjuk.) Most itt álljunk meg egy kicsit. Mit állít ezzel Krisztus? Azt, hogy Ő igényt tart a teljes szívedre, a teljes szeretetedre. Azt akarja, hogy ne csak fél szívvel, hanem teljes szívvel szeresd Őt. Miért teszi ezt? Azért, mert az Igében megmutatja, hogy Ő méltó erre a szeretetre, az ilyen mértékű odaszánásra, az ilyen mértékű ragaszkodásra. Egyedül Ő méltó erre. S hadd fogalmazzak így – nem bántani akarok, magamra is vonatkoztatom –: Ő méltóbb minden családtagunknál arra, hogy jobban szeresd Őt. Ő méltó arra, hogy nagyobb hatással legyen rád, mint bármelyik szeretted, aki nagyon közel áll hozzád, és akinek a véleményére adsz. Ő méltó arra, hogy inkább Őhöz ragaszkodj abban a pillanatban, amikor családod ellent mond Neki, és választanod kell Közte és köztük. Ő méltó arra, hogy mindenkinél inkább hűséges legyél Hozzá. Krisztus ezzel megtiltaná, hogy Rajta kívül mást is szeressünk? Természetesen nem! De két dolgot világossá tesz és megparancsol. Egyrészt: senkit sem szerethetünk olyan mértékben, mint Őt. Senkit. Hangsúlyos az inkább kifejezés, amivel összehasonlítja Krisztus, hogy inkább a szüleit, mint engem. Itt a mértékről és a választásról van szó, amikor a kettő látszólag ellentétes.

KRISZTUS MINDENEKELŐTT!

Krisztus az, akit választani kell. Másodszor: igazából az Ő szeretete olyan hatalmas, hogy minden más szeretetet magába foglal. Minden szeretetnek Ő a kiinduló pontja és forrása. Szüleinket, testvéreinket csakis Krisztusban tanulhatjuk meg igazán szeretni, ezért mondja, hogy engem kell előbb szeretned, mert rajtam kívül nem tudod úgy szeretni őket, ahogyan kellene. Mindenekelőtt inkább engem, mert az én szeretetemben benne van, hogy szereted a szüleidet, szereted a testvéreidet, de rajtam kívül – próbálkozhatsz ezzel – csak földi ember módjára fogod tudni tisztelni őket.

A folytatásban pedig, a 38. versben Krisztus arról beszél, hogy ez a változás mélyebben érint minket. Először ugyanis az érzelmeinkről, a szívünk-ről, az elköteleződésünkről, a szeretetünkről beszél. Azt mondja először világosan: engem mindenkinél jobban kell szeretned. A 38. versben azonban ehhez még azt is hozzáteszi, hogy nekem kell adnod minden tiszteletet, én kell legyek számodra a legfőbb tekintély az életben, azaz teljes mértékben, feltétel nélkül, tökéletesen követned kell engem. Mert mit mond? *„És aki föl nem veszi az ő keresztjét, és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.”* Folytatja az inkább felsorolását. Először a családi kapcsolatainkról beszél, aztán utána beszél a szolgálatodról, az életmódodról. Aki szereti inkább a kényelmes, fájdalommentes életet, mint a kereszt hordozását, az *„nem méltó énhozzám”*. És aki inkább meg akarja tartani ezt a földi életét, mintsem megöldökölje azt érte, az *„nem méltó énhozzám”*. Mindig magát állítja alternatívaként: vagy Ő vagy ez a világ. Tehát a család nemcsak, hogy nem rendelkezik a legmélyebb érzéseinkkel és imádatunkkal – mert azok Istenéi –, de nem is lehet számunkra a család tekintélye a legelső. Krisztus tanítványának értékelnie, becsülnie kell saját családját, de még náluk is jobban kell szeretnie Krisztust. Ugyanígy: Krisztus követője tiszteli édesapját és édesanyját, elismeri az ő tekintélyüket, amit az Úrtól kaptak – és a hívó ember ezt érti meg a szüleivel kapcsolatban, hogy az Úr adott nekik tekintélyt, szülői hatalmat, ha szabad így fogalmazni –, de ha cselekedni kell, akkor mindenekelőtt Krisztusnak kell a legfőbb tekintélynek lennie számára. Öröm az, amikor ez meggyezik szüleink kívánságával; fájdalom és küzdelem, amikor ellentmond, de Krisztust lehet követni. Krisztus személye megváltoztatja kapcsolatainkat, igazából jobbá akarja azokat tenni, de mivel ez sokaknak nem tetszik, ezért időnként azok rosszabbak lesznek, mint korábban voltak.

Fontos azt is kimondanunk, hogy itt nem egy szükségszerű békétlenségről van szó, mert ha a családjunk minden tagja Krisztus gyermeke lesz, akkor békét kapunk az Úrtól. Akkor a kard nem mindig jelenik meg a családban, mert nemcsak családtagok és rokonok, hanem az Úrban testvérek is lehetünk. Akkor a kapcsolataink nem szétbomlanak, hanem mindennél jobban megerősödnek. Akkor abban a családban Isten békéje lesz a meghatározó. Nem szükségszerű tehát ez a meghasonlás, nem ezt akarja itt Krisztus mondani. De ha nem így lesz, ha a családtagjaink megharagszanak azért, mert Jézus

fontosabb lett minden családi köteléknél és elköteleződésnél, akkor egy kard fogja átvágni a kapcsolatainkat. Az ilyen helyzetben levőknek mondja Krisztus, lehet, hogy „el kell hagynotok” családokat énérettem, lehet, hogy bizonyos dolgokban ellenük kell lennetek, mintha ellenségeitek lennének, mert az ellenkezőjét képviselik, mint amit Krisztus nekünk parancsol. Miért? Mert a család elvárásai és Krisztus parancsai ellentmondásba kerülhetnek egymással, és ilyenkor, ebben a helyzetben teszi Krisztus világossá: inkább engem.

Vegyünk egy egyszerű esetet. Vasárnap van. Sok család számára ez az együtt töltött idő napja. Igen ám, de a családban valakit megszólít az Úr, Isten gyermeke lesz, és látszólag ez az új hívő megbontja a család együttlétének örömét azzal, hogy elmegy a gyülekezetbe istentiszteletre. Miért megy el? Mert szereti Krisztust, és szereti Isten népét. Ha nem szeretné Jézust, vagy legalábbis nem helyezné a család elé, akkor együtt lehetne a család – vágják a fejéhez a Krisztust nem ismerő családtagok. Elveszed az örömünket, mert nem vagy itt velünk. Valami rosszat tesz a hívő? Nem, sőt Isten szemében egyedül ő szenteli meg a hetedik napot. A szívében gyűlölet van családtagjai felé? Nem! Szereti őket. Igazából arra vágyik, hogy bárcsak ők is hinnének Istenben, ha megismerhetnék ők is az Úr minden értelmet felülmúló békeségét és szeretetét. Neki ez annyira fontos, hogy nem akar lemondani erről másért. Amikor Krisztust választja, egyben utat is mutat a családtagjai számára, akik viszont nem akarják ezt az utat követni sok esetben. Ha az Úr kegyelmes, akkor igen. Nevezhetik őt önzőnek, különcnek, szeretetlennek, igazából mindezek nincsenek a szívében. Akkor mi a háborúság és a megsztottság forrása? Krisztus személye. Azt mondja, hogy kardot hozni jöttem. Az, hogy a család tagjai nem hisznek Krisztusban, és nem tudják elfogadni, hogy rokonuk számára Ő a legdrágább kincs. Mi a teendő? Veszekedni? Nekünk, hívőknek semmiképpen nem, a hívőknek szeretniük kell családjukat, akármit kapnak tőlük, de úgy, hogy közben kövessék Istent, és Krisztust tartásuk mindig a szemük előtt és a legfontosabbnak.

Krisztus azt mondta, hogy gyűlölni kell szüleinket – ezt a kifejezést használta –, ugyanakkor tisztelni és szeretni is kell őket. Tudjuk, hogy ez alatt nem valami gonosz érzelmet értett, a bűnös ember gyűlöletét, hanem arra mutatott rá, hogy a világ szemében a Krisztushoz való ragaszkodásunk családtagjaink iránti gyűlöletnek fog tűnni. Mint pl. a templomba menés esetében. Nem szeretsz minket annyira, hogy velünk legyél, és ne a gyülekezettel – gondolják a családtagok –, tehát gyűlölsz minket, biztosan azért vagy szívesebben velük. Közben pedig a szívünkben tényleg az a vágy él, hogy bárcsak az én családom is megismerné Krisztus szeretetét, bárcsak én is szeretném őket azzal a türelemmel, azzal az irgalommal, amivel Krisztus is keresett engem, bűnös embert. Szeretetből való aggodás van szívünkben. Gyűlöljük őket? Dehogy, sőt, a hívő ember mióta megismerte Krisztust, igyekszik jobban szeretni a családját. Csak éppen nem úgy, ahogyan korábban,

KRISZTUS MINDENEKELŐTT!

---

hanem máshogy, és ez az, ami konfliktusok forrásához vezet, viszont ezeket a konfliktusokat, Testvérek, fel kell vállalni. Nem lehet a békességet előtérbe helyezni, mert Krisztus azt mondja, hogy akkor inkább a családot választad, mintsem engem, nagyon sok esetben. Most már nem csak a földi dolgokban akar a hívő ember boldogságot kívánni a szeretteinek, hanem az örök életre nézve is.

Ebből is láthatjuk, hogy azzal, hogy Krisztusnak odaadtuk magunkat, hogy elsősorban Őhöz akarunk hűségesek lenni, minden megváltozott. Egyetlen kapcsolatunk sem lesz többé a régi. Némelyik mélyebb és boldogabb lesz – ahogy felfedezhetjük, hogy Krisztus szerint kik tartoznak az igazi családkhoz („*Aki Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem, nőtestvérem és az én anyám.*” Márk 3,35), más, mélyebb kapcsolatokat kapunk az Úrtól. Néhány kapcsolatunk pedig összetörhet, megváltozhat, mint mondtam, nem szükségszerűen, de bekövetkezhet, amit az Úr mondott: az ember ellensége lesz a saját háza népe (Máté 10,36).

Jézus erre gondolt, amikor azt mondta, hogy Ő kardot hozni jött, nem békét. A Krisztus-testben, a gyülekezetben, az egyházban Ő békét akar teremteni. Kifelé, a világ felé a hívő ember a békét akarja keresni: „*boldogok a békességre igyekezők*”, a hívő ember ezen munkálkodik. De nem a minden áron való békéért. Pál apostol is mondja az Igében: „*amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljete*”. De nem mindig rajtunk áll. Ő a világ legnagyobb örömeként jött el az életünkbe. És amikor megismerjük Őt, akkor be kell látnunk ezt a mindeneget felülmúló tökéletességét, elsőbbségét. Mivel Ő ilyen csodálatos Isten, ezért meghasonlást támaszt, mert nem mindenki gyönyörködik Benne, és ismeri fel ezt az örömet Krisztusban. Meghasonlást támaszt a munkahelyeken – tudunk esetekről, amikor emiatt ott is kellett hagyni a munkahelyet –, meghasonlást támaszt a nemzeti elköteleződésünkben, párthoz való ragaszkodásban, egyházban való helyünkön, amennyiben ezek a dolgok nagyobb szeretetet követelnek maguknak, mint Krisztusnak. És amikor ilyen helyzetekbe kerülünk, Krisztus azt mondja: az a méltó, aki engem választ. Isten Szentlelke efelé terel bennünket, Krisztus személyét akarja nagyá tenni. Így hát tökéletességének kardjával elvág minden, a családhoz, vállalkozáshoz, iskolához, egyházhoz, politikai párthoz vagy nemzethez való ragaszkodást és hűséget, amely versengene Ővele a legfőbb helyért a szívünkben. Fájdalmasak ezek a vágások, de a gyógyuláshoz vezetnek.

Lehet, hogy furcsának tűnik az, hogy Krisztus pont a családi kapcsolatainkon keresztül akarta bemutatni, hogy Ő mindennél és mindenkinél jobban megérdemli szeretetünket, de gondoljunk bele, és tegyük fel a kérdést: ha nem Ő, akkor kicsoda méltó az ilyen szeretetünkre? Ha nem Ő a legfőbb tekintély számunkra, akkor ki? Mi magunk? Más bűnös emberek? Ha nem Őérte vállaljuk a szenvedést, a bűnnel való harc fájdalmát, akkor kiért vagy

mi másért viselnénk el kínokat? Akik ismerik Krisztust, azok belátják mindezeket. Kívánom, hogy Szentlelke adjon nekünk ne csak világosságot belátni mindezt, hanem Ő munkálja bennünk a Krisztushoz való ragaszkodni tudást, a hűséget, a szeretetet családtagjaink felé, és a Krisztushoz való mindenekelőtti hűséget. Ő munkálja ezt bennünk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, azért, mert Te mindig az igazsággal közelítesz hozzánk, és bár vannak titkok, amelyeket nem jelentesz ki nekünk, de nagyon sok fájdalmas dologra, amin keresztülvezetsz minket, felhívod a figyelmünket, előre figyelmeztetsz, Szentlelked által készítesz, hogy amikor eljön a pillanat, felismerjük a Te akaratodat. Köszönjük, hogy Te teljes egészében önmagadat adtad nekünk. Köszönjük, hogy ha már elhihetjük, ha átérezhetjük, ha megtapasztalhatjuk, hogy Te vagy a legdrágább kincs, ha Pál apostollal együtt azt tudjuk mondani, hogy mindent kárnak és szemétnak ítéltünk a Te ismereted páratlan gazdagságáért.

Urunk, kérünk, bocsásd meg nekünk azokat az alkalmakat, azokat a pillanatokat, amikor nem ez történt. Amikor fontosabbnak találtuk az evilági békességet, a bűnnel való megalkuvást, mintsem az irántad való szeretetet, Feléd való tiszteletünket. Köszönjük, hogy ismered ebbéli gyengeségeinket is, de ismered azt is, hogy milyen aggodás és milyen félelem van a szívünkben szeretteink miatt. Köszönjük, hogy ez is Tebenned születhetett meg, hisz csak Tebenned szerethetjük őket igazán. Nemcsak úgy, hogy ebben az életben legyen nekik jobb, hanem hogy az üdvösségükért aggodjunk, folyamatosan leboruljunk Eléd kérni, hogy adj nekik új szívet, új életet, Benned való hitet. Kérjük is ezt minden szerettünk számára, akik még nem a Tied. De szeretnénk kérni ellenségeink számára is, hisz Te erre is tanítasz bennünket, hogy szeressük őket is.

És kérünk, hogy minden erőtlenségünkben a Te kegyelmed ereje hadd ragyogjon fel, és hogy hadd legyen bizonyosság a mi életünk, türelmünk, hosszútűrésünk, minden helyzetben hadd mutasson Terád.

És kérünk, hogy minket magunkat is erősíts meg a Veled való kapcsolatban, hogy Benned legyünk minden nap, és semmi el ne választhasson minket Irántad való szeretetünktől. Köszönjük, hogy a Te szeretetedet semmi sem győzheti le, mert „*sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők*” nem képesek elszakítani a Te irántunk való szeretetedtől. Urunk, ettől mi még messze vagyunk, ezért kérünk, hogy adj növekedést nekünk is az Irántad való hűségben, a Te ismeretedben, kegyelmedben, hogy Téged lássunk valóban a legcsodálatosabbnak.

Kérünk, hogy áldj meg egyen-egyenként minket minden élethelyzetben, amiben vagyunk.

KRISZTUS MINDENEKELŐTT!

Kérünk, hogy vigasztald gyászolóinkat, akik az elmúlt héten búcsúztak szerettüktől. Köszönjük, hogy Te, aki „*a feltámadás és az élet*” vagy, és a „*minden vigasztalás Istene*”, Te vagy az, aki erőt tudsz adni a gyász fájdalomának hordozásához és nyugalmat a szívbe.

De kérünk betegeinkért is, akik otthon vagy kórházi ágyakban fekszenek, Te segíts elhordozni a test fájdalmait, és adj lélekben erős, Rád tekintő és Beléd kapaszkodó hitet.

Könyörgünk fiataljainkért, felvételizőkért. Kérünk, a Te akaratod valósuljon meg az ő továbbtanulásukkal kapcsolatban is.

Kérünk, Urunk, hogy áldd meg az előttünk álló héten minden munkánkat, fáradozásunkat, a sikert is és a sikertelenséget is, a jót és a rosszat is segíts a Te kezedből elfogadnunk, ahogy Jób is tette.

Kérünk mindenekelőtt segíts úgy élnünk, hogy minden nap Téged várjunk vissza, Utánad való vágy hadd lehessen szívünkben. Köszönjük, hogy megígérted, hogy egy napon magad mellé veszel bennünket, vagy visszajössz az ég felhőin át, amikor nem várunk, kérünk, hogy hadd legyünk készen erre a napra. Köszönjük, hogy minden nap a Veled töltött idő reménység lehet számunkra, hogy egyszer szemtől szembe is láthatunk Téged.

És kérünk addig is valóban őrizz minket a Beléd vetett hitben, kegyelmedben, tarts meg bennünket a Te útjaidon, és a békesség útján valóban igazgasd lépteinket, vezess bennünket, szent nevedért, irgalmadért, Krisztusért!

Ámen.

256,6-8 ének

6. Kész már az én szívem néked énekelni,
Kész most jóvoltodért nagy hálákat adni,
És mindenek előtt téged megvallani,
A te szent nevedet örökké dicsérni.

7. Kelj fel azért mostan, én nagy dicsőségem,
Légy mindenben nékem kedves segítségem,
Erőtlenségemben légy én erősségem
És veszedelmemben légy oltalmam nékem.

8. Én felmagasztalom irgalmasságodat,
Mindenkoron vallom te igazságodat,
Mind ez egész földön hatalmasságodat:
Mindenkor hirdetem a te jó voltodat.